

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2016, č. j. KrÚ 39036/2016/ODSH/13, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 6. 2017, č. j. 52 A 79/2016 – 182,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic ze dne 27. 1. 2016, č.j. OSA/P-1009/15-D/108, byl žalobce uznán vinným ve společném řízení ze spáchání dvou přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil § 18 odst. 4 tohoto zákona. Těchto přestupků se dopustil tak, že 1) dne 8. 7. 2015 v 08:28 hodin v Pardubicích, na ulici Hradecká, ve směru jízdy od Masarykova náměstí k místní části Polabiny, jako řidič vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50km/h, neboť mu byla hlídkou Městské policie Pardubice, při měření při příjezdu ke stanovišti hlídky, naměřena rychlost 71 km/h (po odečtení možné odchylky ± 3 km/h), dále 2) se dopustil přestupku rovněž dne 8. 7. 2015 v 08:49 hodin, kdy v Pardubicích, na ulici Hradecká, ve směru jízdy od Masarykova náměstí k místní části Polabiny, jako řidič

vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50km/h, neboť mu byla hlídkou Městské policie Pardubice, po odjezdu ze stanoviště hlídky, naměřena rychlost 80 km/h (po odečtení možné odchylky \pm 3km/h). Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 27. 1. 2016, potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[3] Žalobu, již žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 21. 6. 2017, č. j. 52 A 79/2016 – 182, zamítl (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Žalobce /stěžovatel/ napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Konkrétně tvrdí, že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku, a to, že „*právní zástupce žalobce advokát nemá právo se zúčastnit nařízeného soudního jednání a dále, že krajský soud není povinen jednání odročit, jestliže advokát jako právní zástupce žalobce uvedl, že akutně onemocněl s tím, že jde právě k lékaři a následně o tom zašle krajskému soudu lékařskou zprávu.*“ Nesprávně rovněž posoudil právní otázku, a to, že místo skutkového jednání žalobce bylo určeno dostatečným způsobem. Za třetí namítá, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce JUDr. Jan Dvořák.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.); takovou vadu však v dané věci neshledal.

[7] Kasační stížnost **není** důvodná.

a) *Námítka zmatečnosti dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.*

[8] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že žaloba byla podána dne 19. 7. 2016, a to zástupcem stěžovatele, advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem. První předvolání k jednání před soudem, nařízeném na den 1. 3. 2017 na 9:45hod., bylo doručeno tomuto zástupci současně s vyjádřením žalovaného již dne 21. 12. 2016. V den tohoto prvního jednání, v 8:43:58 byla soudu doručena nová plná moc zástupce žalobce, a to pro Mgr. V. Voříška a současně jím vznesena první námitka podjatosti vůči soudci JUDr. Dvořákovi. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 3. 2017, č.j. Nao 122/2017-136, ji důvodnou neshledal. Vzápětí, po doručení tohoto usnesení dnem 3. 4. 2017 (ještě než byl spis vrácen krajskému soudu), podal zástupce žalobce u krajského soudu dne 13. 4. 2017 druhou námitku podjatosti vůči témuž soudci, který měl ve věci rozhodovat; tato byla shledána kasačním soudem opožděná (sp. zn. Nao 186/2017). Krajský soud poté nařídil znovu jednání na den 21. 6. 2017 v 9:15 hod. (toto předvolání bylo doručeno zástupci stěžovatele 18. 5. 2017). V den nařízeného jednání

pokračování

v 8:40:48 hod došel soudu návrh na odročení jednání z důvodu *akutně nedobrého zdravotního stavu advokáta V. Voříška, který vyžaduje okamžité lékařské ošetření a znemožňuje mu cestovat z Prahy do sídla soudu, s tím, že advokát jde do Fakultní nemocnice Na Bulovce a o této skutečnosti zašle soudu následujícího dne lékařské potvrzení*. Advokát připomněl, že pokud se někdy omlouval ze zdravotních důvodů, vždy to doložil, raději by byl u soudu za odměnu, než několik hodin v nemocnici. Na soudním jednání za přítomnosti advokáta trval. Jednání se konalo bez přítomnosti stěžovatele i jeho zástupce, za přítomnosti zástupce žalovaného; podle protokolu z jednání soud zdůvodnil svůj postup, při jednání nebyly prováděny žádné nové důkazy. Písemné vyhotovení rozsudku bylo vypraveno následujícího dne 22. 6. 2017, od tohoto dne až do podání kasační stížnosti není ve spise žádný záznam o tom, že by se stěžovatel, či jeho zástupce dotazoval na výsledek řízení či domáhal kopie protokolu z jednání (toliko dne 28. 6. 2017 požádal o vyznačení doložky právní moci).

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. námitkou zmatečnosti řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Jak již vyplývá ze shora uvedeného námitka podjatosti uplatněná vůči soudci, kterému byla věc podle rozvrhu práce přidělena k rozhodnutí, byla již před vydáním napadeného rozsudku uplatněna stěžovatelem dvakrát, proto lze na závěr Nejvyššího správního soudu již odkázat.

[10] Nyní stěžovatel spatřuje důvod pro pochybnost o nepodjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka v tom, že zcela nevěcně na str. 12 napadeného rozsudku uvedl, „*že nějací bratři Kocourkové prý měli někde přelepovat dopravní značky a za pomoci této argumentace zamítl žalobu žalobce*“. Stěžovatel tvrdí, že nic s žádnými bratry společného nemá, a zastává názor, že tu je dán důvod pochybovat o podjatosti soudce, pokud ho tento nelogicky a bez rozumného důvodu spojuje bez důkazů s dalšími lidmi a na základě toho zamítá žalobní námitky uplatněné v žalobě, jde podle něho o porušení práva na „*fairové a tudíž i nestranné řízení*“. Věc by měl projednat na úrovni krajského soudu soudce, který nebude žalobci přičítat k tíži údajné chování jiných osob v jiných věcech.

[11] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[12] Má-li stěžovatel za to, že poměr jednoho ze soudců krajského soudu JUDr. Jana Dvořáka, k jeho zástupci způsobuje jeho podjatost, je nutno (jak již opakovaně bylo jeho zástupci vysvětleno v jiných případech o vznesených námitkách podjatosti tímto zástupcem), že soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít také o vztah ekonomické závislosti. Takové důvody zjevně dány nejsou a stěžovatel je ani nenamítal. Rovněž vztah úzce přátelský anebo vyloženě konfliktní až nepřátelský by mohl způsobit podjatost soudce. Pokud jde o poměr nepřátelský, který má stěžovatel zřejmě na mysli, tak ten by musel být takové povahy a intenzity, aby bylo možno objektivně konstatovat, že by soudce podjatý být mohl. Např. v nález ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, Ústavní soud shledal, že označení rozhodnutí soudkyně za "právní zmetek" a následná soudní dohra (v této věci podala soudkyně na zástupkyni žalobce trestní oznámení) je svou povahou a intenzitou nepochybně dostatečným důvodem k tomu, aby v zájmu soudkyně samé o věci rozhodovala jiná osoba.

[13] Stěžovatel nyní dovozuje nepřátelský poměr z argumentace užití v odůvodnění napadeného rozsudku, v níž na oporu svého závěru o účelovosti námitky, že v místě byla povolena dopravní značkou vyšší rychlost, a nebylo prokázáno, že tam značka nebyla, soud toliko nad rámec uvedl, že i takto konstruovaná obrana je mu známa, neboť zástupce stěžovatele ji běžně i až v soudním řízení takto uplatňuje i při zastupování jiných přestupců, ač by bylo logické přímo na místě upozornit strážníky na dopravní značku, pokud by na místě byla, že jejich postup je nesprávný. Na doplnění je uveden jeden případ, v němž zástupce navrhoval „*provést důkaz výslechem a čestným prohlášením bratrů Jiřího a Petra Kocourkových, kteří podnikají v „oboru“ pojišťování řidičů proti pokutám, jak je známo soudu z jeho rozhodovací činnosti, kdy tito bratři údajně prováděli kontrolu, jak Policie ČR provádí měření rychlosti, přelepili proto dopravní značky omezující rychlost v místě měření a tím údajně „zneplatnili“ dopravní značení v místě měření,*“ a napadený rozsudek uzavírá, že s těmito různými verzemi účelového charakteru má zdejší soud již bohaté zkušenosti. Uvedený příklad sloužil toliko jako demonstrativní, při úvaze soudu o obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, z dalšího textu je však nesporné na základě jakých konkrétních skutkových zjištění v dané věci námitce stěžovatele soud nepřisvědčil. Odkazem je tak pouze demonstrováno, že soudce má přehled o způsobech obrany sice různých žalobců, ale zastoupených v řízení týmhž zástupcem, který za ně jedná (popř. i s nimi spolupracujícími osob, viz str. 6 napadeného rozsudku). Šlo tedy o názor soudu na způsob výkonu advokátní činnosti zástupce stěžovatele. Osobní antipatie či nepřátelství, které by mohly důvodně zpochybnit nepodjatost označeného soudce, zde nejsou dány, nejde o osobní zainteresovanost soudce ve stěžovatelově věci, ani o jeho vztah k zástupci stěžovatele (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016 - 69).

[14] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v projednávané věci nerozhodoval vyloučený soudce, a proto je námitka zmatečnosti řízení před krajským soudem nedůvodná.

b) Právo účastnit se jednání před soudem

[15] V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že krajský soud nařídil jednání na 21. června 2017 v 9 hodin 15 minut a že včas, téhož dne před jednáním, navrhl jeho zástupce odročení jednání, a to z důvodu akutní potřeby lékařského ošetření ve Fakultní nemocnici Na Bulovce v Praze 8, které advokátovi znemožňuje cestovat ze svého sídla k soudu v Pardubicích s tím, že advokát zašle nejbližší následující den o této skutečnosti krajskému soudu lékařskou zprávu. V podání bylo uvedeno, že žalobce trvá na soudním jednání bez přítomnosti advokáta. Advokát lékařské ošetření vyhledal a dne 22. června 2017 zatelefonoval na krajský soud s dotazem, na který další vhodný termín bylo jednání odročeno, a dozvěděl se, že ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem dne 21. července 2017, proto již nezasílal na krajský soud lékařskou zprávu o nezbytnosti lékařského ošetření. Věc tak byla projednána bez přítomnosti žalobce a bez přítomnosti právního zástupce, žalobce se jednání nezúčastnil, neboť byl v zaměstnání a byl dohodnut na tom, že ho advokát zastoupí. Advokát se jednání zúčastnit jednání nemohl. Postupu krajského soudu stěžovatel vytýká, že ač mu muselo být zřejmé, že „*advokát žalobce nečinní bezdůvodně návrh na odročení jednání, neboť by se to neslučovalo s advokátní etikou a žalobce předpokládá, že advokát je soudci JUDr. Janu Dvořákovi znám svým fairovým jednáním v soudním řízení... zastupoval již více klientů ve věcech projednávaných soudcem JUDr. Janem Dvořákem a nikdy neučinil bezdůvodný návrh na odročení jednání. Případný návrh advokáta na odročení jednání předstírající nutnost lékařského ošetření by ostatně zavadl důvod k zahájení kárného řízení ze strany České advokátní komory*“, a tak neměl důvod pochybovat o důvodnosti návrhu na odročení jednání, přesto jednání neodročil, věc projednal a rozhodl rozsudkem, kterým žalobu zamítl. Bylo tím porušeno ústavně zaručené právo žalobce na projednání věci v jeho přítomnosti a ústavně zaručené právo žalobce vyjádřit se na jednání k provedeným důkazům a znemožněno mu na jednání navrhnout důkazy (a to například s přihlédnutím k aktuálnímu vyjádření žalovaného na jednání a postupu soudu při jednání). Porušení citovaných ústavně zaručených

pokračování

práv, které byly i porušením článku 6 odst. 1 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod „právo na fairové řízení“ je natolik zásadní, že má vliv za zákonost rozhodnutí vždy. Stěžovatel avizoval, že v dalším podání předloží lékařskou zprávu FN Na Bulovce ze dne 21. června 2017.

[16] Stěžovatel dále tvrdil, že je „*typické pro postup soudu vůči stěžovateli a jeho advokátovi, že ignoruje písemnou žádost stěžovatele o protokol o jednání sepsanou dne 11. května 2017 tak, aby se stěžovatel nedozvěděl, jak jednání proběhlo, a mohl protokol využít pro sepsání kasační stížnosti.*“

[17] Nejvyšší správní soud předně odkazuje na již shora uvedená zjištění ze spisu krajského soudu (viz bod [8]shora). Krajský soud projednal věc v nepřítomnosti stěžovatele i jeho zástupce. Svůj postup již v protokolu z jednání odůvodnil jednak tím, že je mu z úřední činnosti znám obdobný obstrukční postup advokáta V. Voříška i v jiných věcech (sp. zn. 52A 105/2016, 52 A 7/2017, 52 A 71/2016), kde soudu došla žádost o odročení těsně před jednáním ze zdravotních důvodů, nedoložená a ani z ní nevyplýval druh „zdravotního postižení“ či náhlé nemoci znemožňující advokátovi účast u jednání. Ohledně obstrukčního postupu tohoto zástupce při vznášení námitek podjatosti odkázal i na další usnesení Nejvyššího správního soudu, než shora uvedená (Nao 169/2017) a spojitost zvolené procesní strategie při přebírání zastoupení od advokáta Mgr. Topola. Uzavřel, že jednání lze odročit jen z důležitého důvodu, který musí být sdělen a řádně doložen. Uznal, že tímto důvodem může být i zdravotní indispozice účastníka či jeho zástupce, a s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 136/99 dovedl, že musí být však patrné, že tvrzený důvod neúčasti je hodnověrný a není pouze účelový, resp., že cílem není prodlužovat řízení (např. usnesení ÚS sp. zn. II. ÚS 3576/14). V dané věci proto návrh na odročení shledal účelový.

[18] Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu tak v červnu 2017.

[19] Již v rozsudku ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1 As 258/2016 – 28, Nejvyšší správní soud poznamenal, že „*Přijetí závěru o zneužívání práva nebrání, že jej soud učinil na základě jednání žalobcova zmocněnce a nikoliv žalobce samotného, ačkoliv je to právě žalobce, komu je to k tíži. Stejně jako volba způsobu komunikace se správním orgánem, je i samotná volba zástupce ve správním řízení odpovědností účastníka. Pokud si tedy účastník správního řízení zvolí zmocněnce, jehož strategií je procesní pasivita a vyhýbání se doručování, nese účastník rovněž s touto strategií spojená rizika (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobné věci ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015 - 46).*“ Obdobně uvedený závěr platí i pro volbu zástupce v řízení soudním.

[20] Pravdivé není ani tvrzení, že krajský soud „ignoruje písemnou žádost stěžovatele o protokol o jednání sepsanou dne 11. května 2017 tak, aby se stěžovatel nedozvěděl, jak jednání proběhlo, a mohl protokol využít pro sepsání kasační stížnosti.“ Jak ze spisu krajského soudu kasační soud zjistil, žádná žádost stěžovatele o protokol z jednání, které se konalo v nyní projednávané věci dne 21. 6. 2017, podána nebyla. Stěžovatel by písemnou žádostí „sepsanou dne 11. května 2017“ stěžil mohl požadovat protokol z jednání, které se konalo až cca měsíc a půl po tomto datu. Lze toliko dodat, že námitka téhož obsahu je vznesena v kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 9 As 149/2017, a nepřipadně pak opakována v nyní projednávané věci. Stěžovateli vzhledem k doručení napadeného rozsudku dne 22. 6. 2017 nadto nic nebránilo, aby do spisu krajského soudu před podáním kasační stížnosti nahlédl a s protokolem z jednání se seznámil anebo skutečně takovou žádost o kopii protokolu podal.

c) Určení místa skutkového jednání nedostatečným způsobem.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že pod bodem č. 6 žaloby uplatnil námitku nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku správního orgánu prvního stupně, neboť místo přestupku je označeno jako „ul. Hradecká v Pardubicích, ve směru od Masarykova nám. k místní části Polabiny“. Toto určení vzhledem k délce místa spáchání (2,7 km) považoval za nedostačující, když ani z odůvodnění rozhodnutí neplyne, kde přesně došlo ke spáchání přestupku. Dle výpovědi svědka strážníci „prováděli měření rychlosti vozidel v ul. Hradecká v Pardubicích“ a stanoviště hlídky bylo „za mostem přes Labe“, správní orgán prvního stupně uzavřel, že bylo měřeno na odstavné ploše za mostem P. W. Zjištění místa, kde měli strážníci hlídku, neprokazuje, kde na komunikaci byl spáchán přestupek. Nesouhlasí proto s krajským soudem, který se zcela ztotožnil s rozhodnutími správních orgánů a nevypořádal právní argumentaci uvedenou v žalobě. Dle rozhodnutí měl žalobce příslušným městem projíždět několikrát, a proto je nutnost řádně zjistit místo skutku zásadní, mělo být identifikováno například číslem popisným objektu, před kterým měl být skutek spáchán anebo počtem metrů od tohoto objektu. Je neslučitelné se zásadami právního státu, aby odsuzující rozhodnutí nebylo perfektní.

[22] Z napadeného rozsudku plyne, že uvedenou námitku vznesl stěžovatel již v průběhu správního řízení a krajský soud proto shledal podstatným, jak se s ní vypořádal žalovaný. Proto následně citoval i závěr žalovaného: „Co se týče první námítky zástupce, tedy nedostatečného určení místa spáchání přestupků, odvolací orgán uvádí, že je pravdou, že místo přestupků ve výroku napadeného rozhodnutí není blíže konkretizováno. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno pod bodem č. 1 a 2: „... v ul. Hradecká v Pardubicích, ve směru od Masarykova nám. k místní části Polabiny ...“ s rozdělem, že v bodu č. 1 se jednalo o změření rychlosti na příjezdu ke stanovišti Městské policie Pardubice a v bodu č. 2 na odjezdu od tohoto stanoviště. Odvolací orgán dále uvádí, že v oznámení o podezření ze spáchání přestupků (list č. 1 spisu) je konstatováno, že měření probíhalo ze stanoviště hlídky Městské policie Pardubice: „... na odstavné ploše za mostem P. W. při jízdě od Masarykova náměstí k místní části Polabiny.“ Uvedená skutečnost je rovněž potvrzena výpovědí svědka (listy č. 105-107 spisu) a dále je uvedena i v odůvodnění napadeného rozhodnutí (list č. 5 napadeného rozhodnutí). Z fotodokumentace přestupkového jednání obviněného je pak zřejmé, že ke přestupkovému jednání pod bodem č. 1) došlo ve vzdálenosti 149 m od stanoviště hlídky a ke přestupkovému jednání pod bodem č. 2) došlo ve vzdálenosti 73 m od stanoviště hlídky. Dle názoru odvolacího orgánu se nejedná o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, s ohledem na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí a dalšího spisového materiálu je zřejmé, kde přesně došlo ke měření výše uvedeného vozidla. Mimo jiné odvolací orgán uvádí, že ani námitka, že obviněný mohl být měřen v úseku platnosti dopravní značky č. B20a (Nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h), která se údajně nachází na ulici Hradecká, se neuplatní. Na dostupných internetových stránkách (www.google.cz/maps) je zřejmé, že po celé délce ulice Hradecká, ve směru jízdy obviněného není umístěna dopravní značka, která by zvyšovala nejvyšší dovolenou rychlost, která je v obci stanovena v ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Uvedená skutečnost ani není zřejmá ze stanoviska

pokračování

orgánu Policie ČR určujícího úseky pro provádění měření rychlosti Městskou policií Pardubice (listy č. 9-13 spisu). Z uvedeného důvodu se navržený výslech spolujezdce, který měl uvedenou skutečnost potvrdit, jeví odvolacímu orgánu jako neúčelný a nadbytečný.“ S ním se ztotožnil.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti toliko opakuje námitku, jak ji vznesl již v podaném odvolání, a obdobně i v žalobě, toliko neuvádí odkazy na judikaturu, již se dovolával. Stěžovatel konkrétně nebrojí, tím méně vyvrací zjištění žalovaného, jemuž odpovídají podklady ve správním spisu označené žalovaným, totiž, že stanoviště hlídky městské policie bylo na odstavné ploše za mostem P. W. při jízdě od Masarykova náměstí k místní části Polabiny, a že v prvním případě se jednalo o změření rychlosti na příjezdu ke stanovišti městské policie, a to ve vzdálenosti 149 m od stanoviště hlídky, v druhém případě o změření rychlosti na odjezdu od tohoto stanoviště ve vzdálenosti 73 m od něho; tyto vzdálenosti jsou doloženy výstupy ze záznamového zařízení, které provádělo měření, neboť zařízení měří kromě rychlosti jedoucího vozidla i vzdálenost, vestavěný fotoaparát (digitální kamera) sejme dokumentační snímek a uloží jej na záznamové médium, snímek je zároveň opatřen veškerými nezbytnými údaji, které slouží k prokázání spáchaného přestupku. Výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně tak stěžovatel vytýká neurčitost toliko co do neuvedení vzdálenosti od stanoviště hlídky, v níž byla rychlost vozidla změřena.

[24] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015 - 43, přesné vymezení skutku není samoučelné, hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpřesněji, je právní jistota (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 92/2009 - 65, bod 14), a to „za účelem vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. dubna 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43, bod 21). Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu přesné specifikace skutku.“ Citovaný rozsudek mj. odkázal i na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39 (bod 28), v němž kasační soud výslovně uvedl, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“ Formulace výroku rozhodnutí podle Nejvyššího správního soudu v daném konkrétním případě umožňuje individualizaci skutku z hlediska výše zmíněných zájmů na právní jistotě, a proto soud sdílí závěr žalovaného, aprobovaný krajským soudem, že absence bližší konkretizace místa změření nedovolené rychlosti ve výroku rozhodnutí prvního stupně v daném případě neznámá, že by popis skutku v uvedených dvou případech byl tak neurčitý, že by mohl být zaměněn s jiným. Argumentace, že stěžovatel měl projíždět městem několikrát, není relevantní, neboť z výroku jasně plyne, v kolik hodin uvedeného dne k naměření nepovolené rychlosti došlo.

[25] Výtka směřující proti postupu krajského soudu není důvodná. Konečně již v napadeném rozsudku sám krajský soud odkázal na judikaturu tohoto soudu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, z níž vyplývá, že „není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněným žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění“.

III. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu